

Halil Yörükoğlu - Şu An Saat Kaç?

İletişim Yayınları, s.7-8

Artık cumartesi günleri çalışmıyorum. Ama pazar mesai yapmam isteniyor. İnsan taşınınca eşyalarla beraber bazı rutinlerini de bırakıyor. Bir an pazar günü çalan telefona sinirle baktığım anları hatırladım. Dünyanın sonu gelmiş gibi yapıyordum. Özenerek hazırlanan kahvaltı masasından kalkmama, geniş zamanlara yayılan gazete keyfimin engellenmesine üzüldüm. Yaşadıklarımızı neden büyütürüz bilmiyorum. O zamanki hallerime çok uzağım. Geçmiş zamanı çok uzak, çok da komik buluyorum. Cumartesiydi. Laterna Kafe'ye gittim. Kafenin adı geldiğim yeri hatırlatıyor. İlk ismini görünce girmiştim ama sonra burayı çok sevdim. Tabii kahveleri güzel, tatlıları lezzetli. Ama en çok Sevda var diye gitmeye devam ettim. Sevda Ahıska Türkü. Burada barista olarak çalışıyor. Çok kibar biri. Nezaket beni bir yere çabucak alıştırtıveriyor. Sevda olmasa bu kafeyi bu kadar hızlı sever miydim bilmiyorum. Ama onun devrik ve bozuk Türkçesi, ara ara ettiğimiz sohbetler çok hoşuma gidiyordu. Ufacıkken geldiği için beni bazı konularda pek anlamıyordu ama burada her seferinde bana ilgili davranıyordu. slında evimin yakınlarında dünyanın her yerinde aynı olan kahvecilerden de var ama gitmiyorum. Laterna'ya uğruyorum, eğer çalışıyorsa Sevda ile ayaküstü biraz konuşuyorum. Güzel bir masa seçiyorum. Etrafa bakıyorum. Mahallemizin kahvecisi diyorum. Mahalleden biri olmayı arzu ediyorum. Güvenilir komşulara güvenilir biri olduğumu kanıtlamaya çaba gösteriyorum. Daha başka ne olabilir ki? Hikâye biriktirmek niyetindeyim aslında. Derdim bu. Kahve söyledim. Yanına da donut. Boston crème. Bak bu donut da beni güzel zamanlara götürüyor. İçindeki muhallebi mesela. İyi bir Americano ile olan uyumu çok iyi geliyor. O ovalliğin bir kenarından ısırınca ikinci ısırık daha dolgun, daha muhallebili oluyor. Aynı zamanda çikolatası dişlerimin arasına giriyor ve üzerine keyifle kahveyi yudumluyorum, ohh diyorum. Güzel anların insana her şeyi unutturan hafifliğini çok seviyorum. Biraz oturdum, bir-iki sayfa kitap okudum, cumartesiye yaşıyordum, günü henüz bitirmemiştim ki annem aradı. Cevap vermesem üzülmeydi ama açtım. Uyuduğumu bile zannedebilirdi. Benden önce uyuduğuna ikna olmuyor kadın. Ama bu hep böyle. Ondak uzak kalınca benim hiç uyumadığımı zannediyor. Belki ben de öyleyim. Annemden ya da sevdiğim birinden ayrı yaşayınca onları hep güneşli günlerde, kendimi zindanlarda sanıyorum. Annem de belki öyleydi. Ya da tam tersi. Sürekli bu çocuk ne yapıyor deyip duruyordu. Saat farkını asla öğrenmek istemiyordu. Artık orada saat kaç diye sormuyordu. Canı isteyince arıyordu. Çok basit. Her yer ağaç burada, internet

kolay çekmiyor, sesi kesiliyordu. Sesim biraz gür çıkınca masalardan meraklı bakışlar bana doğruldu, ayağa kalktım. Kafenin koridorunu geçip dışarı çıktım. Alo alo diye tekrarladım. Hâlâ ses gelmiyordu. İnsanı delirtecek bir iletişim sorunu. Biraz sağa sola hareketlendim. Birden ses geldi. Annem konuştu.